

Statueta

(Ahlea ratnice - knjiga prva)

Copyright 2014 Tomislav Škrljac
Published by Tomislav Škrljac at Smashwords

Smashwords Edition License Notes

This ebook is licensed for your personal enjoyment only. This ebook may not be re-sold or given away to other people. If you would like to share this book with another person, please purchase an additional copy for each recipient. If you're reading this book and did not purchase it, or it was not purchased for your enjoyment only, then please return to Smashwords.com or your favorite retailer and purchase your own copy. Thank you for respecting the hard work of this author.

Sadržaj

[Karta Kontinenta](#)

[Prvo poglavlje](#)

[Drugo poglavlje](#)

[Treće poglavlje](#)

[Četvrto poglavlje](#)

[Peto poglavlje](#)

[Šesto poglavlje](#)

[Sedmo Poglavlje](#)

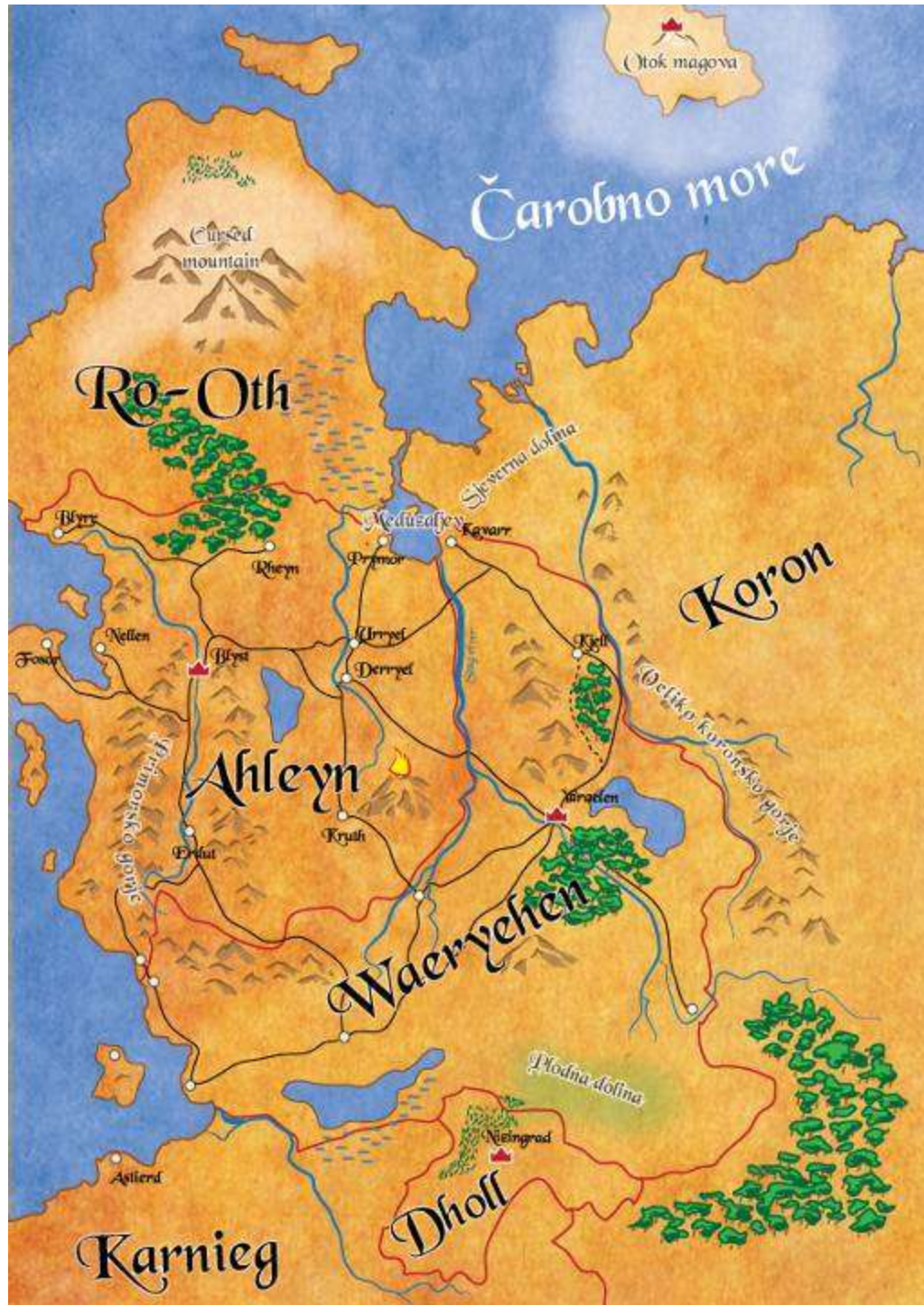
[Osmo poglavlje](#)

[Deveto poglavlje](#)

[O autoru](#)

[Bibliografija](#)

Karta Kontinenta

I

- Kraljice...? - izustila je tiho AdAhlea Sym, izlazeći na veliki balkon s kojeg su se već stotinama godina kraljice obraćale narodu. Kraljica je stajala pred kamenom ogradom balkona raskošne palače, gledajući zamišljeno dolje, na trg ispred dvorca.

- Pridi, Sym, pogledaj - rekla je kraljica, ne okrećući glavu - kako je došlo do ovoga, sjećaš li se?

Podno palače koračale su nepregledne trupe vojnika, odlučno stupajući, pogledom uperenim na put koji ih je vodio prema jugu kraljevine. Na prvi pogled moćna i brojna vojska koja bi mogla donijeti veliki preokret na ratištu, nakon što se pridruži trupama koje se već nalaze tamo. No kraljica je bila dobro upoznata sa stvarnim stanjem tih vojnika. AdAhlea, vrhovnica alejske vojske, još više od nje. Trupe su zapravo činili ranjenici koji se vraćaju na ratište prije potpunog oporavka, dječaci od petnaest do osamnaest godina kojima je još jučer glavna zanimacija bila hvatanje žaba uz obale Čiste rijeke i starci od kojih se rijetko koji još uspijevao sjetiti glavnih zanimacija iz djetinjstva. Mnoštvo ljudi dvojbeno spremnih za ratovanje, zasićenih ratnim strahotama kojih su se nadgledali ili pak zastrašenih ratnim strahotama o kojima su se naslušali i sada ih očekuju po prvi puta uživo vidjeti.

- Blijedo se sjećam. - Adahlea se potrudila biti ironična - mnogo je godina prošlo otkako je ovaj rat započet. Ali zar je ikad bilo važno kako ratovi počinju?

- Ne, nije. Važno je kako završavaju. A ovaj izgleda može završiti samo našim porazom.

Ova posljednja rečenica iznenadila je vrhovnicu Ahlea reda. Istina, situacija na ratištu već godinama nije bila povoljna po Ahleynce jer Waeryehenci su redali pobjede. Međutim, kad se trajanje rata počinje računati generacijama umjesto godinama, tad u glavama svih sudionika rata nastaje potpuno zasićenje i nastupa zaborav svih uzroka početka rata i svake njegove svrhe. Upravo se to zasićenje već godinama širilo ravninama, rijekama i planinama dvije zaraćene zemlje, smještene između Velikog koronskog gorja na istoku i Živog mora na zapadu i neugodno se gnijezdilo u glavama svih stanovnika tih krajeva.

I napokon, prije dva tjedna, zaraćene strane su pokrenule dijalog u koji su i alejska kraljica, kao i njezina "ministrica obrane" polagale velike nade.

- Kako, zar nismo pred dogovorom konačnog mira? I Waeryehencima i nama je već dosta ovog rata.

Kraljica spusti glavu. Neugodna istina još je neugodnija kad je treba prenijeti drugome.

- Istina, i jedni i drugi želimo prestanak ovog rata. Dogovor je postignut, uvjeti mira izneseni... Ali bojim se da mi njihov glavni uvjet nismo u stanju ispuniti!

* * *

- Što je bilo toliko važno da me odvuče s fronte usred planova za protuofenzivu? - usudila se pitati Ahlea Dlora Vrhovno vijeće svoga ratničkog reda.

Stajala je na samoj sredini veličanstvene velike dvorane, čiji je izgled dobro poznavala i koji je u njoj i nakon toliko vremena izazivao visoko poštovanje.

U toj dvorani prošla je mnoge obrede. Prvi, onaj koji donosi najveće uzbuđenje i ostaje visoko među najdražim sjećanjima, bila je inicijacija u red vrhunskog ratničkog reda kraljevine Ahleyn, rezerviranog isključivo za ženske osobe. Slijedili su ga prelasci u sljedeće, sve više stupnjeve. U Dlorinom slučaju prelasci između stupnjeva bili su uglavnom brži od prosjeka svih ostalih pripadnika reda. Onaj posljednji bio je prelazak u stupanj PanAhlea, najviši čin za aktivne ratnice.

Taj prvi obred, koji je obilježavao samo pristupanje aleanskoj ratničkoj školi, bio je za plavokosu ratnicu od samog dolaska u kraljevsku palaču do posljednjih inicijacijskih riječi aleanske svećenice, neponovljiv i neopisiv doživljaj. Danas, sedam obreda i stupnjeva kasnije, Dlora je na cjelokupnu ceremoniju ipak gledala s mješavinom poštovanja, ali i stava da se radi o nepotrebnom ceremonijalnom glupiranju u tradicionalnim svečanim haljama. Čitava predstava imala je smisla i koristi kod primanja novih članica, one tada dobivaju još snažniji osjećaj da pristupaju nečemu veličanstvenom. Svi kasniji obredi bili su beskorisno glumatanje, smatrala je.

Jednako beskorisno bilo je tražiti od nje da se vrati u glavni grad, bez navođenja razloga i objašnjenja. Njezina potpuna pozornost zadnjih tjedana bila je usmjerena na ratište. Strategije koje je upravo tih dana razvijala unosile su barem minimalnu nadu da se tijekom rata može izmijeniti, a niz neuspjeha prekinuti. Taktički potezi koje je povlačila ili se tek spremila povući, bili su kompleksni, detaljni i prevažni. Zato bi posljedice ovog napuštanja ratišta mogle sve napore učiniti uzaludnima.

Bilo je to dovoljno da poštovana ratnica bez ikakvoga ustručavanja izrazi drskost u obraćanju Vijeću.

- Recimo to ovako - mirno joj je odgovorila AdAhlea, ne obazirući se na Dlorin ton, jer je dobro znala kakve je naravi njezina najmlađa generalka - ako ispuniš zadatak koji je pred tobom, potrebe za protuofenzivom neće biti.

Čuvši AdAhleine riječi, Dlora je istog trena izmijenila bijesni izraz lica u stanje pune zainteresiranosti za one riječi koje slijede.

- Ti si jedna od rijetkih koji znaju - nastavila je AdAhlea - da smo nakon okupacije Yaraelena, prijestolnice naših neprijatelja, između ostalog Waeryehencima "oduzeli" njihovu svetu statu, Tarlaeth.

Osam dugih godina vitka Ahlea ratnica plave kose i očiju pokušavala je zaboraviti tu riječ. Sjećanja na događaje vezane uz taj kameni kipić, koji je prikazivao čovjeka s krilima i spušenim mačem u rukama, bila su još sjećanja na ponosne dane kad su se neznatni ratni gubici gubili u masi velikih vojnih pobjeda. Ali sva povijest pisana iza tih dana tmurna je i drugačija. Uvijek podsvjesno, a ponekad i svjesno, Dlora je okrivljavala taj kipić za veliki preokret, odnosno prekid ratnih uspjeha.

- Ponovno ću naglasiti kako sam odlučno bila protiv toga. Inače se slažem sa svim kraljičnim odlukama, ali ukrasti Yaraelu Dvadeset Sedmom njegovu najvažniju "igračku" i držati to svojom malom tajnom bila je vrhunska glupost.

Zaista, Tarlaeth je bio daleko više od obične kamene figurice. Pored toga, bio je daleko poštovaniji simbol od bilo kojeg drugoga u čitavom poznatom svijetu. Nitko se nije klanjao nečemu tako malenom i jednostavnom, koliko Waeryehenci svome kipiću. Smatrali su da njemu mogu zahvaliti za svoje samo postojanje, kao i postojanje čitavog svijeta.

I druge su države imale svoje simbole i njihovi simboli su nosili veliku važnost. Čitava jedna južna država pod imenom Dholl, samu svoju postojanost vezala je uz jednu biljku zvanu cvijet mladosti. Uostalom, i sam Ahleyn je bio naziv za jednu državu, njezinu religiju, društveni poredak, ratničku filozofiju i još mnogo toga. Jedna riječ označavala je čitav smisao i princip

postojanja jedne zajednice, u kojoj apsolutnu vlast obnaša ženski spol, na dobrobit svih pripadnika zajednice.

Ali divljenje pripadnika Ahleyna prema njemu samome nije se moglo mjeriti s divljenjem Waeyehenaca prema jednom umjetnički preoblikovanome kamenu.

- Dobro, Dlora, nećemo ponovno o tome. No, vraćanje Tarlaetha je jedan od glavnih uvjeta za kraj rata.

- Oh, baš fino. Spremna sam osobno odjahati do Yaraelena i vratiti statuetu.

- Vjerujem ti. No postoji jedan problem. Tarlaeth je sinoć ukraden.

Ovo je Dloru potpuno iznenadilo.

- Ukraden? Ali, tko...? Nije mnogo ljudi znalo da je statueta kod nas.

Sudbina statuete se zaista držala u strogoj tajnosti. Njegovo otimanje bila je provokacija na osobnoj razini, od strane alejske kraljice, prema vejenkom kralju. Kraljica se nije željela javno hvaliti takvim potezom pred narodom jer je ipak postojala mogućnost da će to građani ipak doživjeti moralno dvojbenim. Dovoljno joj je pak bilo što je i verjenski kralj skrivao pred svojim narodom da više nije u posjedu kipića i na pijedestalu držao repliku.

- Točno. A tvoj je zadatak da otkriješ tko stoji iza krađe i vratiš statuetu. No moraš djelovati brzo, jer primirje neće dugo trajati, Erdut je pred padom, a nakon njega Waeryehenci imaju čist put prema Blystu.

Mladu generalku nije trebalo podsjećati na opće stanje na bojištu, ovo je bio prvi put nakon pet godina, da ga je napustila. No velika je razlika u mjestu gdje se bojište prije pet godina nalazilo, duboko u neprijateljevoj zemlji pred Yaraelenom, verjenskom prijestolnicom, i gdje se nalazilo toga trenutka dok je stajala pred Vijećem, kad isti neprijatelj drži cijeli južni i istočni dio Ahleyna, njihove domovine.

I nju su vijesti o mirovnim pregovorima između dvije zaraćene strane radovale jer nije vidjela načina da zaustavi niz ratnih neuspjeha, niti se nadala da netko drugi ima kakvu revolucionarnu ideju kako ratnu sreću ponovno preokrenuti. I sada ta prokleta, neprijatelju pretjerano sveta skulptura ponovno stoji na njenom putu, ali i na putu konačnog mira.

- Neće biti lako - zamislila se Dlora - Ne znam ni otkud krenuti.

- Možda tvoja nova partnerica ima kakvu ideju - AdAhlea je pripremila još jedno iznenađenje. Okrenula je glavu prema malim vratima na desnoj strani dvorane.

Prateći njezin pogled, Dlora je ugledala crnokosu mladu djevojku, odjevenu u standardnu opremu Ahlea ratnice prvoga reda. Tamnija boja puti odavala je njezino primorsko podrijetlo, a koraćanje tipično za elitne alejske ratnice nije uspijevalo potpuno sakriti manire djevojke iz plemenite obitelji. Držanje tijela razotkrivalo je mladenačku odlučnost i smjelost, no ni ono nije dalo prikriti na licu jasno vidljiv osjećaj poštovanja prema svim ostalim ženama prisutnima u velikoj dvorani. Svoju dugu ravnu kosu vezala je visoko na potiljku u gusti rep. Standardna tijara, jedan od prepoznatljivih simbola cijenjenih Ahlea ratnica, bila je mnogo veća od Dlorine i ukrašena ornamentima koji simboliziraju zemlju Ahleyn, s nezaobilaznim grbom Ahlea reda u sredini. Ostatak odjeće i opreme bio je identičan onome što je ona nosila: crni kožni prsluk, kratka suknja iste boje, čizmice, mač na leđima i nož u futroli okačenoj o opasač ukrašen alejskim ornamentima.

- Dlora, ovo je Tenen - upoznala ih je Sym - jedna od najboljih učenica Aleanske ratničke škole u njenoj povijesti. Ona će ti pomagati u istrazi.

Dlora autoritativno odmjeri mladu ratnicu pa, kad nije uspjela naći bolji prigovor, zaključii:

- Neka mi Tenen ne zamjeri, ali bilo bi pametnije pridodati mi nekog iskusnijeg.

- Ne može - odlučno odgovori Sym - sve iskusne ratnice su potrebne na fronti, a ja se ne želim s tobom raspravljati. Gubiš moje, a pogotovo svoje vrijeme.

Za AdAhleu je razgovor ovdje završio. Okrene se i da znak rukom, nakon čega su se sve članice Vrhovnog vijeća ustale i napustile dvoranu.

Dlora nije bila sigurna kako se postaviti prema svojoj novoj ulozi. Ahlea ratnice moraju biti pripravne na mnoge druge oblike djelovanja pored ratovanja, u mirnodopskim vremenima nerijetko se bave održavanjem reda i mira, a zbog ekstremnih fizičkih sposobnosti i vještina znaju se uključivati i u veće radne akcije. No mlada se generalka u neko liko posljednjih godina potpuno naviknula na zapovijedanje mnogobrojnim jedinicama i na ratovanje prsa o prsa.

S druge strane, negdje iz dubine svijesti osjećala je kako prodire zadovoljstvo. Uspješno rješavanje ovog zadatka moglo bi napokon okončati prolijevanje krvi.

Prema nagloj novoj ulozi mentorice je ipak bila manje sretna. Izgubila je sigurnost u nove ratnice, gledajući ih kako uglavnom prebrzo ginu po dolasku na ratište. Njihova obuka bila je, prema Dlorinom mišljenju, nedovoljno temeljita, a njihovo ponašanje na fronti nedovoljno profesionalno, koncentrirano, oslobođeno straha i nervoza... Doduše, ovakva istraga nudi mnogo manje opasnosti od ratovanja, no njoj se nije previše dalo ulaziti u bilo kakve operacije bez punog povjerenja u onoga tko će joj možda u danom trenutku trebati čuvati leđa.

Već je razmišljala o tome kako bi joj mogla izgledati karijera nakon što završi svoj put aktivne ratnice. Zнала je da se primiće godinama kada, ako se rat završi, više neće moći biti članica kraljičine osobne garde. Nisu je zanimale mirnodopske redarstvene aktivnosti, a nije se niti uopće mogla zamisliti kako sjedi u neakvim vijećima. Status učiteljice u ratnoj školi činio joj se najprivlačnijim, ali ovako se naglo pojaviti u sličnoj ulozi nije joj predstavljalo užitak.

- No, dobro - obrati se napokon Dlora Tenen, nakon što su se našle u omanjoj i ne previše uglednoj prostoriji iza prijestolne dvorane, gdje je kraljica čuvala predmet otuđen od neprijateljskog naroda - reci mi, pripravnice, koji su tvoji zaključci? I koji bi, po tvom mišljenju, trebao biti naš prvi potez?

Mlada ratnica pričekala je nekoliko sekundi s odgovorima, ne skrećući zamišljeni, namršteni pogled s postolja na kojem je statueta donedavno stajala.

- Ovo sasvim sigurno nije moglo biti učinjeno bez sudjelovanja osoba s dvora.

- Točno. Ali pritom imamo nezgodnu situaciju. Službeno je vrlo uzak krug ljudi koji su znali za postojanje predmeta u ovoj sobi.

Iako se nalazio svima na dvoru pred nosom, a također i većini onih koji su tamo tek došli u posjetu, zbilja je malo njih znalo što se nalazilo iza malenih, jedva vidljivih vrata iza kraljičinih leđa dok bi ona sjedila na svome prijestolju. Dlora je otpočetak smatrala smiješnim što svi podanici koji se dolaze pokloniti pred kraljicom, zapravo klanjaju i najsvetijem predmetu njihovih neprijatelja.

- Prema onome što sam čula, upućene su, pored kraljice, bile jedino članice našeg Vrhovnog vijeća i ti, kao osoba koja je predvodila operaciju prebacivanja Tarlaetha.

Dlora zaista nije voljela da je se na to podsjeća.

- Kako rekoh, to je službeni popis. A mi ne možemo znati da li je netko od upućenih podijelio svoje znanje s nekim tko mu je blizak.

- Tako je. No to stavlja i tebe na popis sumnjivih.

Starija ratnica nije zamjerila mlađoj ovakav zlobni komentar. Glavno obilježje Ahlea ratnica bila je prije svega apsolutna odanost, prema kraljici, ratničkom redu i idealima Ahleyna. Takvo ponašanje bilo je jedna od najviših i najdivnijih vrijednosti u zemlji. Na postojanost ove osobine kod najslavnijih alejnskih ratnica narod se mogao najsigurnije kladiti i u njega nitko nije ni

pomišljao sumnjati. Uključujući i neprijatelje Ahleya. Na temelju takve vjere i sigurnosti Dlora je i zadobila povjerenje za provođenje istrage, iako se mogla smatrati jednom od glavnih sumnjivica.

No i jedan takav scenarij u kojem se, po prvi puta otkad dopire pamćenje svih živih stanovnika, pojavljuje izdajnica u alejskim redovima, nije se smio isključiti.

- Da, zato su mi zapravo tebe i pridodali. Da provedeš onaj dio istrage u kojem treba utvrditi moju moguću krivnju.

- No, zasad ćemo tu mogućnost isključiti, jer bismo na bojištu sigurno lako pronašli svjedoke koji bi potvrdili kako nisi mogla biti ovdje za vrijeme zločina - zatvorila je ovaj dio rasprave Tenen, pa nastavila - Dakle, problem nam je sljedeći: kako provesti istragu među ženama koje su nam sve do zadnje nadređene? I pored toga, kako ispitati onu koja nam je vrhovni poglavar, samu kraljicu?

- Nikako, zasada - zaključila Dlora. Bila je zadovoljna time što njezina suradnica dolazi do sličnih zaključaka i primjećuje iste probleme - iako nam zapravo sigurno ne bi zamjerile. Pritom mislim barem na članice Vijeća, što se ne ustručavamo istragu voditi u svim mogućim smjerovima.

- No mogli bismo im pretražiti odaje. Ili provjeriti kod ostalih ratnica da li su dobile kakve neuobičajene zadatke od članica Vijeća?

- Dobra ideja, no mene više zabrinjava mogućnost da je za nestanak odgovoran netko treći. Možda netko tko je slučajno otkrio kakav se vrijedan predmet ovdje nalazi, pa odlučio za raditi na njemu...

- Uh, u tom slučaju, statueta bi se mogla već nalaziti na crnom tržištu i tamo se lako izgubiti u nečijoj privatnoj kolekciji... Ili još gore, mogla bi se razotkriti neugodna istina da se Tarlaeth već dugo nalazio u našim rukama. To bi moglo dodatno zakomplicirati ratno stanje.

Obje ratnice su zašutjele, prepustivši se svojim mislima. Nizanje mogućih razvoja događaja, sve jednog neugodnijeg od drugoga, širilo je nervozu kod obje djevojke i povećavalo dvojbu u kojem smjeru valja započeti istragu. Tenen tada napokon predloži:

- Trebali bismo se uputiti do predgrađa. Tamo su četvrti u kojima se okuplja najveći gradski ološ. Pritisnuti sve poznate doušnike među njima, saznati kruže li priče o nekom velikom poslu, kupoprodaji kakvog vrijednog artefakta...

- Znači, predlažeš da istraživanje na dvoru odgodimo?

- Tako je, za to ima vremena. Ako se nalazi negdje iza ovih zidova, teško će pobjeći.

Dovoljno je zatražiti da straža pojača oprez i postroži provjere svih koji izlaze iz dvorca.

Starijoj ratnici nije trebalo mnogo da zaključila kako Tenenin prijedlog ima smisla. Djevojka je očito imala, pored očaravajućeg izgleda kojim je sigurno mogla privući svakog muškarca kojeg poželi, i sasvim dovoljno mudrosti za ostvarivanje velike ratničke karijere.

II

Obične prolaznike na ulici, kraj pivnice "Kod starog Barta", dobro je nasmijala scena okorjelih kriminalaca koji glavom bez obzira izlijeću iz lokala. Dva prelijepa bijela konja stajala su vezana pred pivnicom i dala naslutiti ljudima izvan lokala što se u njegovoj unutrašnjosti događa. Takve plemenite i snažne životinje bile su rezervirane gotovo isključivo za elitne pripadnice alejske vojske.

Predgrađe Blysta, alejske prijestolnice, bilo je sušta suprotnost ostatku velikog grada. Njegov izgled, a još više način života njegovih stanovnika, odudarao je potpuno od svega što se moglo vidjeti u velikoj većini ostatka kraljevine. Bilo je to mjesto gdje se najbuntovnijim sirovinama među muškim građanima, a i pokojoj neposlušnijoj ženskoj osobi, dopuštalo ponešto slobode da živi i djeluje kako želi. U zamjenu za takav oblik slobode, svi koji su izabrali tamo se skrasiti, morali su pristati na sve neugodnosti koje je to mjesto donosilo. Na apsolutnu vladavinu bezakonja, potpunu nebrigu vlasti za njihovu dobrobit, oronulost građevina nerijetko opasnu po život... Podrazumijevalo se da u svome životu bez pravila i opiranju zakonima, ne smiju pretjerati, zamjeriti se vladajućima previše. Svaki veći lopovluk koji je mogao utjecati na ostatak kraljevine, izazvao bi brzu i nemilosrdnu intervenciju od strane regularne vojske, a ponekad i samih elitnih ratnica.

Bilo je to prvo što je većina stanovnika oronulih četvrti pomislila, vidjevši dvije Ahlee na svojim blatnim ulicama: netko je očito počinio veliki zločin i gotovo je sigurno bilo da će se uskoro pokajati. Ubrzo su prvi dežurni sumnjivci završili pritisnuti uz zid. Strah je bilo teško sakriti, na junačenje nije bilo previše spremnosti. Tek par udaraca bilo bi dovoljno da se svaki od njih sasvim zakune u vlastiti život i sve bližnje kako ništa ne zna. Prestrašeni izrazi lica, nerijetki jecaji i poneka suza bili su uvjerljivi dokazi kako ne lažu.

Ahlea ratnice bile su gotovo jednako poznate po izrazito časnoj borbi, tamo gdje je god ona bila moguća, kao i po izrazitoj okrutnosti, tamo gdje se ona smatrala prijeko potrebnom. Svi oblici mučenja poznati u svijetu bili su poznati i njima. Jedno pravilo ipak je bilo jasno: okrutnost se nije mogla primjenjivati na svakoga, pogotovo ne u ratnim djelovanjima. Ona je bila rezervirana samo za poznate kriminalce i dokazane zločince. A u predgrađu je bilo vrlo teško pronaći nekoga tko toj skupini ne pripada.

Istraga je bila duga i mučna. Poneki ispitanici bili su spremni, samo da se spase od bolova, ukazivati na beskorisne informacije, slati ratnice kod drugih pojedinaca koji nisu ipak ništa znali.

Doveo ih je tako napokon trag i do "Sveznajućeg Noba". I do spomenute pivnice u kojoj se toga dana nalazio.

Nakon što je većina gostiju poslušala savjet i pokupila se iz lokala, Dlora je momka na kojeg su joj ukazali da zna većinu aktualnosti, pribila na zid, smjestila mu nož pod bradu i pritisnula ga točno koliko je dovoljno da neugodno napne kožu, a još uvijek ne zareže i prolije krv.

- Ako trebaš informaciju, rekoše, obrati se Nobu - unijela se Dlora u lice izbezumljenom razbojniku - ali Nob je danas nekako šutljiv!

Proćelavi starčić izbezumljena lica gledao je Dloru u oči, pokušavajući smisliti kako da se izvuče iz po njega krajnje nepovoljne situacije. Letimični pogled na prostoriju u kojoj su

djevojke izvrnule dio inventara i ponekog gosta, kako bi pokazale svoju ozbiljnost i odlučnost, tjerao ga je na zaključak da može birati između pristajanja na Dlorine zahtjeve i dodatnih batina.

- Ne znam tko je opljačkao palaču, kunem se!

- Ali nešto sigurno znaš. Planiraš li propjevati ili želiš da te uputim u sve poznate metode izvlačenja informacija pomoću noža.

- Dobro, dobro - zacvili Nob poput isprepadane djevojčice. U kraljevini kojom vladaju žene, nije se isplatilo zamjerati najcjenjenijima među ženskim rodnom - Jedan moj poznanik, Bryn, mi je spomenuo jednu zanimljivost... možda nije ništa, ali...

- Dopusti da ja sama to procijenim.

- Rekao mi je kako mu se bratić pohvalio da je dobio ponudu za "posao života".

- Ah, je li - nasmiješi se Dlorina - a taj Bryn se može naći na adresi...?

- On živi u malenoj kolibici kraj Sivoga mosta - odgovorio je Nob, svim srcem se nadajući da veseliji izraz na licu ratnice znači kako ipak neće otkriti što se sve čovjeku može učiniti jednim nožem.

* * *

- Neee! Ne puštaj me, preklinjem tee! - cvilio je kao dijete Bryn, što je pomalo i razumljivo za čovjeka koji visi s mosta, petnaestak metara iznad rijeke, pridržavan jedino za nogu, rukom Ahlea ratnice.

Promatrajući ovu scenu, a još se živo sjećajući i maloprijašnjih sličnih događaja iz pivnice, Tenen je pomislila da joj njena nova partnerica možda pokušava učiniti prvi zadatak što zabavnijim. Priče o junačkim podvizima plavokose ratnice s kojom sada vodi istragu, prepričavale su se u Aleanskoj ratničkoj školi vrlo redovito. Znalo se sve o tome kako ju je rat dočeka odmah po svršetku ratničkog školovanja i kako je prelazila iz jednog ratničkog čina u drugi, brže od većine ratnica prije nje. U tim pričama Dlorina je predstavljena kao karizmatična, odvažna pa i pomalo drska ratnica. Takve predodžbe razvile su u Tenen veliko poštovanje prema toj ženi, ali ovakvo uživanje u ponižavanju kriminalaca i stvaranju komičnih situacija nije očekivala.

- Gukni! Gdje ti je bratić i kakvim se poslom bavi u posljednje vrijeme. Ili, pripremi se za ronjenje!

- U redu, reći ću, samo me vrati na most!

I Bryn je „guknuo“. Kad ga je ratnica ispustila na prašnjavi put, ostao je ondje sjediti i istresao svoju priču.

- Znači, vako je bilo. Dlenn, bratić mi, spomenuo je, nema par nedelja, da je upozna nekog sa visokih položaja. Sa samoga dvora, reko je! Nisam mu baš nešto vjerovo. Zvučalo je previše nevjerovatno.

- Zašto to?

- Pa, kao... Prišla mu neka osoba jedne noći u mrklomu mraku, sva bila zakukuljena, obratila mu se tiho, šaptom. Sama mu je rekla otkuda je, po govoru se kao moglo zaključiti da pripada visokom društvu. Ponudila mu veliki posao.

Ratnice su se pogledale. Najernje slutnje počele su se pokazivati istinitima.

- Nije mi reko ništa više, kad sam ga optužio da laže. Al onda se narednih dana počeo ponašati čudno, nervozno. Da bi ga baš jutros vidio kako tovari neke stvari na konja, zajedno s još dvojicom. Pridem mu da ga pitam otkud mu sad odjednom konj kad ga dosad nije imo, a on se istrese na mene, napadne me kako sam budala što mu nisam vjerovo. I kako sam i ja mogo

zaradit od posla kojeg je on dobio. Mislim, kako sam ja mogo znat? S njim se nikad ne zna, kad laže više neg što istinu...

- Dobro, dobro! Što je bilo dalje?

- E, pa onda se smirio i oprostio sa mnom, reko da ga neko vrijeme neće više bit u gradu, da se mora maknut što dalje odavde.

- I? Gdje bi to za njega bilo, što dalje odavde?

- To ne znam.

- Želiš li ipak u rijeku?

- Za Rheyn je otišo.

Bryn je time završio svoju priču. Uz Dlorino je dopuštenje trkom napustio most na kojeg se, spomenimo samo, kasnije dugo nije usudio ponovno kročiti.

Djevojke su znale da trebaju hitro djelovati.

- Krenuli su jutros. To znači da imaju oko osam sati prednosti - reče Tenen.

- Morat ćemo smjesta krenuti i tjerati konje da jure koliko mogu. Uz nadu da ova trojica ne očekuju da su već otkriveni.

- Što je s naručiteljem? Tko bi to mogao biti? I koji su mu motivi? Kakve planove ima s Tarlaethom?

- Na temelju informacija koje nam je pružio ovaj primitivac, ne isplati se ništa zaključivati. Svi odgovori se nalaze kod ta tri bjeGUNCA.

* * *

Kasnog poslijepodneva istog dana dvije ratnice su izjahale iz Blysta i krenule starom cestom na sjever. Uzdajući se u njihovu snagu i izdržljivost, tjerale su svoje konje na neprestani galop. Sam put prema Blystu bio je sjajno održavan i kao stvoren za žurna putovanja, čista suprotnost južnim cestama, uništenim bezbrojnim vojničkim čizmama i kolima koje su preko njih prešle.

Dlora je odmah opazila veliku razliku između krajoлика u kojima se kretala prošlih godina i ovog kojim prolazi sada. Tenen, koja je djetinjstvo proživjela u primorskom gradu Nellenu, gdje se rat uopće nije osjetio, a školovanje prošla u također nedirnutoj alejskoj prijestolnici, svu ovdje prisutnu ljepotu uzimala je zdravo za gotovo. Nepregledne ravnice ispred i lijevo od njih, a široka Čista rijeka, jedna od najvećih prirodnih inspiracija alejskim pjesnicima, pratila ih je lijevom stranom sve do raskršća. Ono je desno vodilo prema gradovima Derryelu i Urryelu, izgubljenima u tek nedavnim, vrlo krvavim bitkama, a dalje na sjever išlo se prašnjavom cestom prema Rheynu.

Na prvi pogled činilo se da rat ni na koji način nije pomutio idilu svih sela smještenih uz cestu. No pozornije promatranje, za koje djevojke nisu imale previše vremena, odalo bi stvarno stanje. Na seoskim imanjima i okolnim poljima sve radove obavljale su starije žene i uglavnom premlada djeca. Svu mušku radnu snagu i razvijenije žene rat je prihvatio u svoje krilo.

Jahale su čitavu noć, ne pomišljajući na odmor sve do jutra. Tada su već konji, dobro natovareni ratničkom opremom, jednostavno morali predahnuti.

Dlora je iskoristila odmaranje i okupala se u obližnjem jezeru. Mlađa kolegica, u isto vrijeme pripremajući doručak, nije mogla odoljeti da se ne zagleda u čvrsto, a ipak vidljivo izranjavano tijelo iskusne ratnice u vodi. Nije osjećala zabrinutost zbog toga što će i njezina koža sigurno jednog dalekog dana slično izgledati. Naprotiv, ćutila je laganu ljubomoru na sve bitke koje su ostavile te potpise. Osjećaj ponosa u njoj je bio u punoj snazi. Bila je zahvalna Svemu što

je dobila priliku pripadati redu Ahlea ratnica, ali i općenito što može služiti ponosnom i jedinstvenom alejnskom društvu. To joj je bio san još od najmlađih dana.

Želja za dokazivanjem kod nje je bila posebno naglašena i snažna, upravo stoga što je potjecala iz plemenitaške obitelji. Iako je bilo sasvim uobičajeno da se i pripadnice aristokracije priključuju Ahlea ratnicama, za njih se uvijek smatralo da ne mogu biti jednako dobre kao djevojke potekle iz nižih slojeva. Bogataški život, prema mišljenju većine, oblikovao ih je prenežnima za sve izazove koje grubi ratnički život donosi. Tenen se trudila svim silama dokazati suprotno, i u tome je bila poprilično uspješna. Ovaj zadatak bio je konačna nagrada i dokaz da je pobijedila sve predrasude s kojima se borila kroz godine provedene u ratničkoj školi.

Dlora se u isto vrijeme trudila otkloniti, barem dok uživa u svježini vode, misli o istrazi. Željela je pružiti najveću dozu užitka tijelu koje je to već odavno zaslužilo. No na taj način uspijevala je samo osloboditi prostor brigama o tome što se događa na bojištu.

Prešle su tad već dvije trećine puta od Blysta do Rheyna, koji se nalazio još najviše četiri sata galopa. Vjerovala su kako se razbojnici ne brinu da su već otkriveni i da se zbog toga ne žure, da još nisu ni stigli do grada na sjeveru Ahleyna. Dlora se također uzdala u njihovu daljnju bezbrižnost po dolasku u Rheyn, to jest, da će se nakon dugog puta odlučiti na okrepu u jednoj od gradskih pivnica. Daljnjim galopiranjem nakon doručka, mislila je, trebale bi stići najviše dva sata nakon njih. Nadala se da će ih brzim obilaskom gradskih lokala pronaći prije nego se izgube u mračnom gradu. Rheyn je bio poznat najviše po visokoj stopi kriminala i u njemu se moglo vrlo lako sakriti, pogotovo onome tko je kriminal smatrao svojim zanimanjem i stilom života.

Tenen je također poznavala prirodu grada u kojeg su se uputili. Umirivanje buntovničkih navika tog izoliranog mjesta bio je jedan od najčešćih zadataka za Ahlea ratnice pripravnice. Sjećala se koliko ju je radovala svaka vijest o novoj pobuni ili slučaju većeg razbojništva u Rheynu. Njegove građane moglo se usporediti izgledom sa stanovnicima predgrađa prijestolnice. Ipak, grad sa sjevera disao je mnogo samostalnije, iskazivao je mnogo veću spremnost na otpor zakonima, vlasti, čak i samim Ahleama.

Takvo ponašanje bilo je najsnažniji udarac, inače čvrstim uvjerenjima mlade ratnice, kako je društveni poredak koji vlada u njenoj zemlji najbliži idealnom.

- Bilo bi lijepo da se ovaj zadatak na kraju pokaže laganim pa da odmah naletimo na Dlenna - zapodjenula je Tenen razgovor čim je Dlora izašla iz vode, pokazavši da razmišlja slično kao i njena partnerica - inače bi se istraga mogla poprilično razvući.

- Da. Iako se ne radujem ponovnom susretu s tom prokletom statuetom.

- Da, vi imate burnu zajedničku prošlost.

- Osobno sam je nosila iz Yaraelena kraljici u Blyst. A sudjelovala sam i u akciji spašavanja one... one... čudakinje od kraljičine sestre, pet godine prije toga.

- Ja sam tada bila tek dijete i ne sjećam se tih događaja.

Dlori su sjećanja bila još svježija. U trenutku su joj se vratila, detaljna i jasna kao da su se tek jučer zbivala.

- Najpametnije bi i bilo zaboraviti kako je jedna razmažena princeza uspjela toliko uvrijediti jednog kralja i njegov narod. U tolikoj mjeri da su joj htjeli odrubiti glavu samo dva tjedna nakon što se udala za kraljevog sina.

Dlora nije znala naći riječi kojima bi opisala i objasnila do koje su mjere ona vremena bila drugačija od ovih u kojem su djevojke sada živjele. Nije bila sigurna da netko uopće može i povjerovati da prije petnaestak godina nije bilo ni traga svoj mržnji i bijesu koju u svojim srcima svakog dana nose stanovnici Ahleyna i Waeryehena jedni prema drugima. I njoj je već bilo teško

vjerovati da su se ta dva naroda nekoć smatrala bratskima, a njihove zemlje bile dva najbližija člana Velikog kontinentalnog pakta.

Također se nije usudila koristiti najružniji dio svoga rječnika za članicu kraljevske obitelji koju je držala najodgovornijom za svo zlo koje zaokuplja njezin svijet. Iako je smatrala da od kraljičine sestre Trupyje, na poznatom svijetu ne postoji potpunija i veća glupača. Da nije i sama provela s njom jedno kratko, izuzetno neugodno vrijeme, ne bi vjerovala da može postojati takvo bahato, sebično i pokvareno stvorenje.

- Naša kraljica donijela je tada tešku odluku. Žrtvovala je snažni vojno-politički savez, ostajući vjerna idealima odanosti kojima nas sve u našem društvu uče. Dala je spasiti svoju sestru iz zarobljeništva u kojeg je sama pretvorila svoj bračni život, i vratiti je u rodni Ahleyn po cijenu rata s Waeryehenom.

Tenen je ta priča bila poznata, no bilo je zanimljivo slušati ton kojim je prepričava izravna sudionica tih događaja. Svaka nova generacija nezaobilazno je proučavala na ratničkoj školi taktičku simulaciju operacije spašavanja kraljičine sestre. Radilo se o zaista briljantnoj akciji. Kraljičina sestra nije bila popularna osoba među njezinim kolegicama, ali ne iz istih razloga zbog kojih je Dora nije mogla smisliti. Čitava ratnička škola Ahlea ratnica smatrala se ugroženom ambicijama kraljičine sestre da preuzme kontrolu nad tim učilištem. Jedina osoba nadređena aleanskim ratnicama izvan njihovih redova bila je kraljica. Princeza Trupya željela je to pravilo malo prilagoditi, ovladati novijim generacijama ratnica koje su tek oblikovale svoje vještine i znanja. Pretpostavljalo se da je na taj način željela stvoriti svoju osobnu frakciju odanih elitnih ratnica, ako ne i pokušati preuzeti potpunu kontrolu nad redom.

Ovakvi pokušaji, razumije se, nisu bili ni najmanje dobro primljeni unutar Ahlea reda. Njihova odanost kraljici bila je apsolutna. No istovremeno je vladala trajna bojazan da kraljicu njezina ljubav prema sestri čini slijepom i da bi mogla jednom konačno popustiti Trupyjinim zahtjevima.

- Waeryehenci nisu dali mjesta oprostima za naš bezobrazni čin - nastavila je Dora - Bio je to početak rata. Rata u kojem smo u početku, boreći se časno, dobivali bitku za bitkom i za četiri godine osvojili njihov glavni grad.

- A onda je sve krenulo naopako... - nadovezala se Tenen.

- Da. Ludilo je doseglo vrhunac. Svaki rat iz ljudi izvlači ono najgore. Iz nas je tako početni niz uspjeha izvlačio oholost. I ona kao da je bujala sa svakom sljedećom pobjedom. Razmišljajući danas o tome, pomislim kako nije moguće da smo bili toliko poludjeli, da se moralo raditi o nečem natprirodnom. O zlim silama koje možda ratovi neizbježno bude, prizivaju ih da ludilo učine što većim...

Na trenutak je zašutjela, utonuvši dublje u svoje misli, a onda shvatila da njezina družica čeka nastavak priče.

- Nakon osvajanja njihove prijestolnice, spopalo nas je nekakvo masovno ludilo: pljačkali smo sve što se moglo opljačkati, zapalili sve što je u gradu budilo našu ljubomoru zbog svoje ljepote... i između ostalog, ukrali smo taj vražji Tarlaeth. I tad je sve krenulo nizbrdo. Izgubili smo prijestolnicu, nespremno dočekavši prvu protuofenzivu. Počeli smo nizati poraze širom fronte, gubiti i neke bitke u kojima se pred njihov početak činilo nemoguće pretrpjeti poraz.

- Jedan od razloga je što su se Waeryehenci vojnički reorganizirali - nadodala je Tenen ono što je i sama znala o tijeku rata - Između ostalog, njihov kraljević je osobno preuzeo zapovijedanje vojskom. I pokazao vrhunske borbene i organizacijske kvalitete.

- Ma, i pored toga, i pored svih mogućih drugih razloga, naš nesretni niz neuspjeha smatram nevjerojatnim. U sljedećih osam godina rata počeli smo gubiti i svoju zemlju. Imamo sreće što su sve ove godine ratovanja umorile i njih pa žele mir jednako kao i mi.

- Ali za taj kipić su spremni i dalje ratovati - nadodala je Tenen.

- Da. Iako je veličine tek dvije šake i sam po sebi nije ništa posebno, on je simbol snage njihovog naroda. Glavni podsjetnik na davne dane kad su bili prvi narod koji je protjerao magove sa svoje zemlje - objasnila je Dlorina mladoj kolegici.

Priče o hirovitim i zlim čarobnjacima koji su u vrlo davnim vremenima imali potpunu kontrolu nad čitavim životom na kontinentu, pripadale su već kod Teneninog naraštaja u bajke za odgoj neposlušne dječice i nije bilo lako naći previše punoljetnih ljudi koji su u njih vjerovali.

- Kralj se nije usudio reći narodu da je statueta ukradena, a to je ono što se kraljici sviđalo, znak velikog poniženja Yaraela Dvadeset Sedmog. Narodi obje države čitavo vrijeme misle da se sva ova krv proljeva zbog časti. Njihova čast je povrijeđena ponašanjem kraljičine sestre, a našu su oni povrijedili njezinim zarobljavanjem. Teško mi je vjerovati da se zbog takvih razloga može toliko godina ratovati. No ljudskim osjećajima za čast i njihovim poštivanjem svetinja oduvijek se moglo lako manipulirati.

Tenen je bila pomalo razočarana Dlorinim riječima. Ona je imala visoko mišljenje prema idealima koje starija ratnica spominje. Vjerovala je da čast svoje zemlje i naroda i sve one stvari koje društvo drži svetima, valja braniti svom mogućom snagom. U njezinim očima krivac za niz poraza alejnske vojske ležao je upravo u gubitku vjere u te vrijednosti kod ratnika na bojištu. Smatrala je da je među vojnicima nakon dva ili tri poraza strah nadvladao te plemenite osjećaje. Dlorina razmišljanja, a još više ton kojim ih je iznosila, vidjela je kao potvrdu svojih strahovanja. Zato je žudjela pojaviti se što prije na bojištu i svim silama se potruditi obnoviti ljudima vjeru u borbu za najveće ideale Ahleyna.

- A sada je statueta ponovno ukradena - Tenen je ponovno usmjerila razgovor na njihov zadatak.

- Točno. I uopće mi ne pada na pamet tko bi mogao biti organizator pljačke. Ne mogu se sjetiti mnogo osoba kojoj bi koristio nastavak rata. Objе zemlje su uništene, resursi su poprilično iscrpljeni, zasićenost ratnim stanjem je na vrhuncu. A i ne vjerujem da bi Waeryehenci to učinili, a zatim uvjetovali mir vraćanjem kipića. Od toga ne bi imali nikakve koristi. Osim ako postoji neki razlog za kojeg mi ne znamo.

- Možda nas žele potpuno podvrgnuti svojoj vlasti, potpuno osvojiti Ahleyn?

- Sumnjam. To bi im donijelo samo dugotrajnu nestabilnost. Imali bi dvostruko veći teritorij, sklon čestim pobunama koje ne bi mogli kontrolirati. Kako bilo, naći ćemo vjerojatno razloge tamo gdje nađemo i statueta, odnosno naručitelja njezine krađe.

Nakon doručka, za čiju je pripremu Tenen dobila pohvale od starije kolegice, nastavile su žurno putem za Rheyn. Šanse za dostizanjem razbojnika prije nego što stignu u grad bile su već nezatne, no i dalje su smatrale kako treba stići što prije da bi se razbojnike pronašlo što brže i lakše.

Magla koja se uporno odbijala podignuti s ceste, pojačavala je jezovitost tmurne, potpuno zarasle Zalske šume koja se pružala lijevom stranom puta, još od posljednjeg raskršća. Upravo je ta šuma bila glavni razlog zbog kojeg je većina poštenih ljudi izbjegavala ovo područje na krajnjem sjeveru zemlje Ahleyn, pa tako i sam grad Rheyn. Svima je bilo poznato da se bića koja se skrivaju među tim stablima ne mogu naći u ostalim dijelovima svijeta kojeg nastanjuju ljudi.

Nakon tri sata jahanja, upravo kad se magla napokon počela dizati, ugledale su u daljini traženi grad. S ove daljine djelovao je sličnim svim ostalim većim gradovima u zemlji, no obje

su ratnice znale da će se razlike u izgledu, te još više zlobnoj atmosferi koja vlada u njemu, osjetiti približavanjem, a pogotovo ulaskom u njega.

No ono što su vidjele tek nekoliko metara ispred sebe, zainteresiralo ih je više nego njihovo udaljeno odredište. Nasred puta, na mjestu gdje se šuma najviše približila cesti, ležala su dva krvava ljudska tijela i tri mrtva konja. Svud okolo tragovi divlje borbe, otisci stopala većih od ljudskih.

- Što je, kvragu, ovo - zapitala se Tenen silazeći sa svog konja. Promotrla je izmrcvareno tijelo čovjeka ispred sebe i ubrzo sama došla do odgovora na svoje pitanje. Naučila je u aleanskoj ratničkoj školi da ovakve rane ostavljaju kandže Zala. Upravo je obližnja šuma, koja se protezala sve do divlje planinske zemlje Ro-oth po tim stvorenjima dobila ime.

- Proklete... zvijeri... - začule su s lijeve strane ceste. Jedan od napadnutih bio je još živ.

- Što se dogodilo - prišle su mu djevojke. Dlora mu je pregledala rane i brzo zaključila kako za njega nema spasa.

- Gledali su nas iz šume... nisu se usudili napasti jer... vidjeli su da smo naoružani. - jasno je bilo čak i iz glasa ovog jadrnika da broji posljednje minute života - Ali onda su ugledali onaj vražji kipić jer je virio iz Dlenove torbe... a znate koliko su te zvijeri lude za sjajnim predmetima...

Ratnice su se pogledale. Pronašle su one ljude koje su gonile, mnogo prije no što su očekivale.

- Tarlaeth - rekla je Tenen.

- Uzeli su Dlenna i odvukli ga u šumu. Žele ga... žele... ga... - čovjek je primio Dloru za ramena i pridigao glavu, usmjerivši očajnički pogled pravo u njezine oči - živog će... ga... poj...

Glava mu se srušila na tlo, izdahnuo je.

- Oh, prokletstvo - bijesno je uzviknula Dlora - morat ćemo u najgoru šumu poznatoga svijeta. U Zalsku šumu.

III

Najpopularnija među brojnim legendama o nastanku Zala, čovjekolikih zvijeri s planina Ro-Otha, govorila je kako se radilo o ljudima koji su odbili živjeti po principima Ahleya. Nitko je naravno nije uzimao za ozbiljno jer nije objašnjavala zašto stanovnici ostalih zemalja na Kontinentu koji isto ne prakticiraju ovaj način života, izgledaju sasvim normalno. Prema drugim pričama radilo se o razbojnicima koji su bježali od zakona sa svih strana poznatog svijeta, skrili se baš na područje mračne Zalske šume i hladnih, ljudima sasvim nelagodnih planina Ro-Otha. Najvjerojatnija, i daleko najmanje zabavna teorija pretpostavljala je da su Zali postojali otkad i ljudi, ako ne i otprije. Život na izoliranom i teško pristupačnom području spriječio ih je da se razviju onako kako su to učinili stanovnici ostalih područja, daleko ugodnijih za život.

Svu neugodnost Zalske šume djevojke su osjetile već među prvim stablima. Gotovo neprirodno nagla promjena temperature, probijanje tek vrlo rijetkih zraka svjetla kroz guste krošnje, zaraslo grmlje i oštro trnje na svakom koraku... i neopisivo težak zrak za disanje. Prema narodnim pričama, ova ružna dubrava je bila dom i mnogim drugim strašnim, čudovišnim, krvoločnim bićima raznih vrsta i oblika. Takve predaje bile su neizbježno pretjerane, pogotovo u tjelesnim opisima. Ipak, svatko s iskustvom susreta s divljim životinjama iz Zalske šume, poput veprova, vukova ili običnih zečeva, odgovorno je tvrdio kako su one izgledale čudovišnije od životinja iste vrste u ostalim krajevima svijeta.

Konje su odlučile ostaviti zavezane na samom ulazu u šumu. Trudile su se biti što tiše i istovremeno što brže, u želji da ipak spase jedan ljudski život, tim više što je ovaj život nosio važne informacije za njihovu istragu. Zali se po prirodi mogu kretati brže od ljudi ako to žele, ali ovu skupinu upravo je jedan ljudski član usporavao. Nadale su se da će iznenaditi Zale, ako se ovi slučajno zaustave negdje u šumi objedovati. A opet, nadale su se i da će stići prije samog početka objeda, jer bi im na jelovniku ovoga puta gotovo sigurno bilo ljudsko meso. Ono su zvijeri smatrale vrhunskom delikatesom, gostile se njime, prvo ga obredno ubijajući u svojim brlozima. Iznimno, kada bi bili strašno gladni, ti priglupi humanoidni dlakavci napadali bi ljude i hranili se njima na licu mjesta. Dlen, razbojnik u rukama Zala, mogao se samo nadati da nije prošlo previše vremena od posljednjeg objeda ovih zvijeri.

Iz prtljage, nošene na konjima, navukle su krznenе kapute, kao zaštitu od oglebotina i hladnoće u gustoj, zarasloj šumi. Redovna oskudna odjeća na ovakvom je mjestu bila sasvim neprimjerena. Bila je osmišljena u svrhu veće okretnosti u borbi i sastojala se samo od gornjeg prsluka koji je prekrivao tek dio tijela oko grudiju, te kratke suknjice, učvršćene oko struka pojasom. Sva odjeća bila je načinjena od čvrste, teško rasporive kože mrkih crnih tuljana, opasnih životinja sa Živog mora.

Upravo kad se počelo mračiti, spazile su kolonu divljih dvonožnih bića kako se kreće prema sjeveru, s ljudskim zarobljenikom bez svijesti na leđima jednog čudovišta.

Zale je bilo vrlo teško razlikovati jedne od drugih. Bili su istovremeno vrlo mršave, ali vrlo razvijene muskulature, tijela prekrivenog krznom po većem dijelu prsiju, na leđima, ramenima i po donjem dijelu ruku. Ostali, nepokriveni dijelovi tijela bili su pak izraženo grbavi. Lice je također otkrivalo većinu potkožne muskulature, s izuzetkom gustog krzna pod bradom i po

sredini lubanje. Donja čeljust bila je vrlo izražena, s donjim očnjacima najčešće izbačenima preko gornje usnice, ili pak čitavim redom oštarih zubi, iskešenih između sivozelenih usana. Velike oči otkrivala su nepripitomljivo divljaštvo i bijes.

Čudovišta su ipak poznavala određeni, vrlo jednostavan oblik komunikacije, koji se sastojao od tek stotinjak riječi. U kombinaciji s njim, u velikoj mjeri su koristili i ruke da bi opisali svoje primitivne želje i potrebe.

Dlori je ovo bio prvi susret s dlakavcima nakon mnogo godina. Još od početka rata nije sudjelovala u velikim akcijama čišćenja sjevera kraljevine od upada tih bića. Iz tih su razloga sve Ahlea ratnice bile obvezne poznavati njihov priprosti jezik, kao i načine kretanja, u borbi i izvan nje. U ratnim godinama za te akcije zadužene su bile pripravnice iz aleanske škole. No njihov broj i *pitomije* borbena iskustva nisu bilo dovoljno dojmljivi za Zale, zbog čega su se oni posljednjih godina odvažili loviti ne samo južnim, alejskim dijelom Zalske šume, već ponekad i otvorenijim područjima kraljevine Ahleyn, napadajući povremeno i ljude na cestama uz šumu.

Ipak, borba s tim bićima veće spretnosti, ali manje inteligencije od većine ljudi, bila je najteže i najvrednije iskustvo za sve djevojke koje su se pripremale postati Ahlea ratnice. Neljudska nasrtljivost i nespitano divljaštvo pripremali su ratnice i provjeravali njihovu spremnost na najgore vrste borbi, mnogo kvalitetnije od običnih kavgi s uličnim razbojnicima. Upravo se u okršajima sa Zalima Tenen pokazala najtalentiranijim izdankom škole. Baš je zato na nju pomalo razočaravajuće djelovala činjenica da će, iako se zemlja upravo nalazila u teškom ratu, njezina prva bitka u svježem statusu Ahlea ratnice biti ponovno s tim bićima.

Izbrojile su deset Zala. Vrlo su teško kroz gustu i trnovitu prirodu uspjevale održavati potpunu nečujnost, a istovremeno držati korak za njima. Iz daljine je bio vidljiv umor pojedinih zvijeri. Po tome su zaključile kako će uskoro stati da se odmore. I zaista, prvi u koloni ubrzo se javi promuklim, grubim glasom:

- Dosta! Ne dalje! Odmor! Hrana!

Zvijer koja je nosila razbojnika koji se upravo počeo buditi, naglo zbacila ljudsko tijelo sa svojih leđa. Ostali Zali u trenutku su opkolili Dlenna s divljačkim, zlokobnim smiješcima na licu, oblikovali su uski krug iz kojeg se nije mogao izvući. Očigledno su uživali osjećajući njegov strah. Momak se, tjeran tim strahom, vukao unatrag po tlu, od jednog para divljih nogu do drugih. Izluđivala ga je neizvjesnost s koje će strane prvi Zal napasti.

Ubrzo je odostraga osjetio prvi udarac nogom u leđa, odmah potom i drugi u trbuh, baš od Zala pred kojeg je pao od prvog udarca.

U trenucima poput ovoga, uzaludnim se pokazivao njihov povremeni trud oponašanja ljudi. Čudovišta su često promatrala iz daljine, s obronaka planine Ro-Oth, ljude iz Ahleyna ili Waeryehena koji su odlazili loviti na sjever, na područje te divlje zemlje. Oponašali su sve oblike ponašanja koje su mogli vidjeti među članovima lovačkih grupa. Pod tim utjecajem i uzorom potrudili su se razviti i svoj jezik. No bile su to rijetke i vrlo komične epizode, divljaštvo je neusporedivo snažnije prevladavalo, osobito u prisutnosti velike gladi.

Treći Zal već se spremao sasvim skočiti na čovjeka, no zaustavi ga divlji vrisak.

- Ne! Ja prvi! Ja! - viknuo je svojim mekanim glasom onaj koji je vodio kolonu. Ostali se smrknuše, ali ga ipak poslušaju. On uhvati blistanskog lopova, snažno ga podigne u zrak i uputi mu posljednji, stravični cerek prije ugriza.

No upravo u trenutku kad je rastvorio usta i pokazao svoje oštre zube, doleti nož i zarije mu se u vrat.

Djevojke su odlično iskoristile onih nekoliko trenutaka poigravanja Zala sa svojom žrtvom, razdvojile se, približile tiho i neprimjetno zvijerima na tek nekoliko metara. Tenen se čak uspjela

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

